

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως επί των παιδικών περιδικών σύγγραμμα, ἀληθῆ παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν Ἑλληνικῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Οὐκραϊνικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀντίκρυσμα ἁριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικῶν δραχ. 8.— Ἐξωεσπερικῶν φρ. χρ. 7
Ἀποστέλλεται ἔργοντες τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτάει δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 10.— Ἐν πῶ ἔξω φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἔν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δόρου.

Περίοδος Β'.— Τόμ. 1^{ος}.— 19

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουνίου 1894

Ἔτος 16^{ον}.— Ἀριθ. 19

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ
[Συνέχεια ἴδε σελίδα 137]

ΙΖ'

Ἡ ἐγκάρδιος φίλια, ἡ συνενούσα τοὺς νέους, ὑφίσταται ὁμοίως καὶ μεταξὺ τῶν γονέων τῶν οὕτως ὥστε τὸ συμπλέγμα τοῦτο τῶν φίλων ἀποτελεῖται—πράγμα σπάνιον,— ἀπὸ ἀνθρώπους πραγματικῶς εὐτυχεῖς. Ὁ κ. Μορδάς καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ ἀπολαμβάνουν περισσότερον τῶν ἄλλων τὸ παρὸν, διότι καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐνθυμεῖται ὅτι πολὺ εἶχεν ὑποφέρει αὐτὴ μὲν βλέποντας τὸν σύζυγον τῆς καταδυσσηρεστημένον πάντοτε ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του· ἐκεῖνος δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῆς κρεβλής.

Ὁ πρῶτον συμβολαιογράφος ἀπασχολεῖ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του εὐαρέστως καὶ ἐπωφελῶς. Ἀντιπρόσωπος μιᾶς ἀσφαλιστικῆς εταιρίας, αὐξάνει τὴν εὐπορίαν τοῦ οἴκου του· ἐκτὸς τούτου παρέχει τὴν πολυτιμὴν του συνδρομήν, ὡς σύμβουλος, εἰς παντὸς εἶδους ἀγαθοεργῶν συλλόγων.

Καὶ ἡ πριγκηπισσα Ροζάλβα, δεῖν καμμίαν φοράν ἀνατρέψῃ εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐνθυμῆται πόσον ἄλλοτε ἀπεσπέρετο τὴν τάξιν καὶ πόσον τὴν ἐτρόμαζεν ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος, συλλογιζομένη τί θὰ ἐγένετο αὐτῇ, τί θὰ ἐγένετο ἡ οἰκογένειά της, ἀνευ τῆς θείας Θηρεσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὤρειλε τὴν σημερινὴν εὐτυχιάν της. Καὶ τότε εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν τοιαύτην πορείαν τῶν γεγονότων, ἐν ᾧ περὶ αὐτὴν καθεὶς σκέπτεται ὅτι ὀλίγοι νεάνιδες θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἐργασθοῦν γενναίως ὅσον ἐκεῖνη.

Ὅλοι ἐν τούτοις θὰ το ἐκαμνον ἐὰν ἐγνώριζαν τὴν βαθεῖαν χάριν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἡ Εὐτυχία ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία ἀληθῶς ἦτο ἔργον της. Τὸ πνεῦμά της, συνειθίσαν πάντοτε νὰ βλέπῃ τὴν ἀληθῆ καὶ καλὴν ὄψιν τῆς ζωῆς, δὲν παρεσύρετο πλέον ἀπὸ τὸ παράδειγμα ἐκεῖνων, τῶν ὁποίων ὁ βίος ἦτο μία αἰωνία καὶ ἄσκοπος διασκεδασίς. Εἶχεν ἐπισκεφθῆ πολλάκις τοὺς Παρισίους, ἐβλεπε δὲ ἄλλως τὸν καλὸν λεγόμενον κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπλημμύρει ἡ ἀκτὴ τοῦ Διὰνὰρ κάθε καλοκαίρι. Πόσον μακρὰν τὴν ἐφαίνετο ἡ ἀληθῆς εὐτυχία, ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς πλήρεις ἐγωισμοῦ, ἐπάρσεως καὶ ματαιοδοξίας!

Μὰ τοιαύτας σκέψεις καὶ διαθέσεις τὴν εὐρεν ἡ δεκάτη ὀγδοῆ ἐπέστειας τῶν γενεθλίων της. Ἦτο ἡ 2 Μαρτίου 1881, δια νὰ εορτάσουν δὲ ὅσοι τὸ δυνατόν ἐπισημότερον τὴν μεγάλῃ αὐτὴν ἡμέραν, ὅλοι καὶ ὅλα ἦσαν εἰς ἐνέργειαν εἰς τὴν Μανώλιαν. Ὁ Ἀγῆνωρ ἐψῶνησεν ἕνα σωρὸν πράγματα, ἡ Ἀριάδνη καθαρῖζε τὰ κρυστάλλινα σκεῦη, τὰ ὁποῖα εἰς ἐκτά-

«Ὁρμησαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ κραυγὰς ἀγρίας» (Σελ. 146. στήλ. 6'.)

κτους περιστάσεις μεταχειρίζονται, ἡ δὲ Λίνα προετοιμάζει τὰ καλλίτερα ἐπιτραπέζια τῆς οἰκίας. Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία Μορδάς ταξιδεῖται φιλοκάλως ἐντὸς ἰδιαιτέρων πινακίων μεταλλίων, διαφόρους καρπούς, ράδια, πορτοκάλια, μήλα, ἀχλάδια μὲ φύλλα ὑπέρυθρα, καὶ σταφυλὰς λαμπρὰ διατηρουμένας, μολονότι δὲν εἶνε τῆς ἐποχῆς. Ὅταν ὁ μαῦρος, διὰ μεγαλοπρεποῦς ὕφους, λαμβάνῃ διὰ τῶν χειρῶν κανὲν τῶν ὠραίων τούτων πινακίων διὰ νὰ το μεταφέρει εἰς τὴν τρά-

πεζαν, η εικών είνε αξία ζωγράφου. Είς τούς φαιδρούς φθέγγους, είς τούς θορυβώδεις γέλωτας της εορτής, άναμιγνύεται έν τούτοις και είς επίκειθεις, απαγγελθείς υπό της Λίνας: ο της πτωχής κρουκουά Ροζάλλας, άποθανούσης τό ίδιον έκείνο έτος από γήρατα. Από πολλών μηνών άλλο δέν έκαμνε παρά να πτερυγίξη επίπώνως ένα πρωί την εύρον έξηπλωμένην νεκράν μέσα είς τό κλουβί της. Η γηραιά μαύρη την έθαψεν είς έν κοίλωμα βράχου και επί του χώματος, τό όποϊον έπεσώρευσέν εκεί, εφύτευσε βιολέττας. Σήμερον τά έπιτάφια ταύτα άνθη εύρίσκονται έν πλήρει άκμή, έξ αύτων δέ άποτελείται ή εύώδης άνθοδέσμη την όποϊαν φέρει επί του στόθους ή ήρωίς της εορτής. Την ίδιαν ήμέραν ήλθε τηλεγράφημα συγχαρητήριον έκ μέρους του Ρολάνδου. Ο Μάξιμος επίσης έστειλε τά συγχαρητήριά του.

Ολίγον χρόνον μετά την είς τό Δινάρ έγκατάστασιν του συμβολαιογράφου, ήλθεν ή άνησυχαστική είδήσις ότι ή Άλη των ουσάρων, της όποϊας άπετέλουν μέρος ο Καλονής και ο Μπρεβάλ, άνεχώρησιν είς Τύνιδα. Οί νέοι θά έπεβιάζοντο την 22 Μαρτίου, έν Μασσαλία, και έστειλλον είς τούς γονείς των άποχαιρετισμού έπιστολάς, μή δυνάμενοι να έλθουν να τούς άποχαιρετίσουν αυτοπροσώπως. Καί οί δύο έφαινοντο πλήρεις ένθουσιασμού: Αί έπιστολάς των άπέπνεον όρμήν πυρίτιδος.

Η κοινή άνησυχία και λύπη συνέσφιγγε έτι μάλλον τούς δεσμούς των δύο οικογενειών. Η κυρία Μορδας και ή κυρία Μπρεβάλ είχαν πολλάκις νάνακοινώσουν προς άλλήλας τάς αυτάς σκέψεις, ή δέ συνδιάλεξις των περιωρίετο άποκλειστικώς είς τά κατά τον Μάξιμον και τον Ρολάνδον.

Ούτοι δέ φθάσαντες είς Βώνην, μετά τρίτημερον πλοΐν, έστρατοπέδευσαν στήσαντες μίαν μικράν σκηνήν, είς την όποϊαν είσήρχοντο τετραποδητί. Είς την ζωήν ταύτην την πλήρη περιπετειών ο Ρολάνδος εύρισκεν ιδιαίτερον θέλητρον, άνεδείχθη δ' έν αύτή έξοχος διοργανωτής και βοηθος έφαρμάδων, πολλούς μεθόδους έν χρήσει παρά τοίς Σιού. Ούτω παρείχε πολλάς υπηρεσίας περί έαυτόν, φυλάττων τάς καλλιτέρας διά τον φίλον του Μάξιμον. Προς μεγάλην του λύπην ή διαφορά του βαθμού ήμποδίζε τον άνθυπολοχαγόν και τον δεκαένα να ίππεύουν πλησίον άλλήλων, διασχίζοντας την Κρουμερίαν' άλλ' είς κάθε σταθμόν επεζήτουν την εύκαιρίαν νάνταλλάζουν τάς περί της ώραιάς εκείνης χώρας έντυπώσεις των. Έθαύμαζον την άρθρον φυτείαν της πεδιάδος, τάς επί των όρέων δρύς, τούς ως δρυεις έλλισσομένους ποταμούς, τον διαυγή ουρανόν, τούς

Άραβας βουκόλους, μέ τά γραφικά των βουρνούκια. Το σύνολον τούτο, κατάλληλον μάλλον ως σκηνή είδυλλίου, ή ως πεδίο μάχης, συνεκίνησεν ιδιαίτέρως τον άδελφόν της Βύτυχίας και τω ένέπνευσεν ώραίους στίχους, τούς όποϊους έστειλε προς την άδελφήν του, γραμμένους μέ μολυβδοκόνδυλον είς μίαν στιγμήν άναπαύσεως.

Η πρώτη μετα των Κρουμέρων άφιμαχία ένέπνευσεν άκόμη μίαν ώραιαν σελίδα είς τον νέον' άλλα κατόπιν ή άλληλογραφία διεκόπη, έγινεν άτακτος. Ούτε ο Ρολάνδος, ούτε ο άνθυπολοχαγός δέν έγραφον πλέον είς την τακτικήν των ήμερομηνίαν. Τάς ήμέρας εκείνας προσέβαλον να στενά του Φεδεκαλά. Η μάχη ύπήρξε πεισματώδης. Οί Κρουμέροι, άσυχρότως πολυαριθμότεροι των Γάλλων, ώπλισμένοι διά μακρών τουφεκίων παλαιάς κατασκευής, τά όποϊα άνόμαζον μ ο υ κ ά λ ο υ ς, έφερον είς την ζωήν σωλήνας καλαμίνας είς τούς όποϊους ένέκλειον την πυρίτιδά των. Ίδόντες τούς ίππείς μας, απέβαλον τά τουρνούζιά του, τά όποϊα τούς έδυσκόλευαν είς τάς κινήσεις των, και πάλλοντες τά όπλα των, ώρμησαν κατά του έχθρου μέ κραυγής άγρίας. Κατά τό κρισιμότερον της συμπλοκής, ο ούλαμος του άνθυπολοχαγού Μπρεβάλ, προσεδλήθη μετά τσαούτης μανίας, ώστε και αύτός ο ίδιος εύρέθη περικυκλωμένος από τόσων πλησίον ώστε έδήρησε να κάμη χρήσιν του πολυκρότου του. Έπυροδόλησε δεξιά και άριστερά' κατόπιν αρπάσας τον πλησιέστερον Κρουμέρον, ήρχισε να μάχεται προς αυτόν στήθος προς στήθος. Είς έκ των δύο βεβαίως θά έπιπτε. Την στιγμήν εκείνην όρμη ώς λέων ο Ρολάνδος και ρίπτεται είς τό μέσον των μαχομένων. Μακρόθεν είχαν ίδω τον κίνδυνον, τον όποϊον διέτρεχεν ο Μάξιμος, και μετά των στρατιωτών του κατόρθωσε να φθάση μέχρις αυτού. Πτοηθέντες έκ της αίφνης ταύτης προσβολής οί Κρουμέροι, φοβούμενοι δέ μήπως περικυκλωθώιν υπό άποσπάσματος μεγαλύτερου υπεχώρησαν και διά της φυγής των αφήσαν τον διγάρθιμον έκείνον άλλ' ήρωϊκόν στρατόν, κύριον του πεδίου της μάχης.

Ο Μάξιμος είχε πληγωθή έλαφρως' ένφ δ' έθεραπεύετο είς τό φορητόν νοσοκομείον του λόχου, ο Καλονής άνεφέρετο είς την ήμερησίαν διαταγήν και έδέχετο τά συγχαρητήρια των άρχηγών του. Ο ίδιος έστειλεν είς τό Δινάρ μακράν έκθεσην περί της πράξεώς του, την όποϊαν μετριοφρόνως άπεκάλει «εϋτυχή τόλμην»' έδιδε δέ και τάς δεούσας πληροφορίας περί του φίλου του, ο όποϊος μετά δυσκολίας άκόμη θά μετεχειρίετο την χειρά του διά να γράφη. Άργότερα ο Μάξιμος έγραψε και αύτός και

δηγήθη τό επεισόδιον, άποδώσας πλέον την αληθήν του αξίαν είς τον Ρολάνδον και προκαλέσας τον δίκαιον ύπερ αυτού ένθουσιασμόν. Έκτός τούτου και α εφημερίδες εξήραν την άνδρείαν των φίλων, δηγηθήσασιν τό επεισόδιον.

Κατά τάς ώρας τάς όποϊας δέν πικ ήρχοντο διά να όμιλήσουν περί του Δινάρ, τό όποϊον, τόσον διά τον ένα καθ' και διά τον άλλον, ήτο ο έπίγειος παράδεισος' ώμιλούν μετά της αυτης εχαιρίσεως περί του παρελθόντος, άνακαλοϋντες τάς άναμνήσεις της πρώτης των γνωριμίας' περί του παρόντος, σολογιζόμενοι τούς γονείς των, τάς άδελφούς των' περί του μέλλοντος, σχεδιάζοντες να επανέλθουν, άν κανείς μου κ ά λ ο ς δέν τους έκαμνε χαλάστραν... όταν επρόκειτο περί του μέλλοντος ο Ρολάνδος έδεικνυετο περισσότερο διαχυτικός από τον φίλον του. Έξωμολογείτο προς αυτόν την έπιθυμίαν ην είχε να διεύθη τον βίον του όλόκληρον είς την ώραιάν εκείνην βρετανικήν γωνίαν, και μίαν ήμέραν μάλιστα επρόφερε τό όνομα της Άλίξης Ροσμπριζέ, έρωτήσας αυτόν να τω είπη ειλικρινώς άν ένόμιζεν ότι θά τον ήθελεν εκείνη ως σύζυγον.

«Νομίζω ότι άπαύσαι πολύ άν νομίξης τό ένάντιον» απήντησεν ο Μάξιμος.

«Και ου πότε θά κάμης σχέδια περί γάμου;»

— «Α, εγώ όχι, αγαπητέ μου. Με νομίζεις τρελλόν; Είμαι μόλις 22 ετών δέν έχω περιουσίαν και μόλις εύρίσκωμαι είς την αρχήν του σταδίου μου. Ωραίος γαμβρός μά την αλήθειαν!»

— «Τί έχει να κάμη; Μήπως δέν έχεις μέλλον λαμπρόν;»

— «Ισως' άλλα και πάλιν ή μεταξί μας διαφορά είνε μεγάλη. Πρέπει να φιλοδοξή κανείς μόνον όσα εμπορεί να επίτύχη. Σου ύπόσχομαι όμως ότι εύχαρίστως θά σου γίνω κουμπάρος όταν θά πραγματοποιήσης τά σχέδιά σου.»

Ο ήχος της σάλπιγγος, διέκοψε την συνομιλίαν των δύο φίλων.

Ο Καλονής επέστρεψε πρώτος εις Γαλλίαν, μέ βαθμόν λοχίου, φέρων και έν στρατιωτικόν άριστεϊόν. Μετά δύο μήνας τον εύρεν είς τό Δινάρ και ο Μάξιμος, φέρων τον σταυρόν της Λεγεώνας της τιμής' οί μαύροι της Μανωλίας εφίλονεϊνσαν πολύ μέ τούς υπηρέτας της έκαύλεως Σιμβνης, περί της αξίας των δύο παρασήμων, διότι κανείς ή φιλοτιμία δέν τω επέτρεπε να θεωρήση τό του κυρίου του κατώτερον.

Άργότερα τό θέμα τούτο της συνομιλίας υπεχώρησεν είς άλλο, μάλλον ένδιαφέρον. Πλούσιός τις Βραζιλιάνος, διελθών τό θέρος είς τό Δινάρ, και επατήσας τον τόπον ήγόρασεν εκεί έν

οικόπεδον, διά να κτίση έκαυλιν. Αί εργασίαι ήρχισαν άμέσως και είς διάστημα όλίγων μηνών τό κτίριον επερατώθη. Η έγκατάστασις ήρχισε και ο κύριος έφερον είς τό Δινάρ τούς υπηρέτας του, τούς όποϊους έως τότε δέν είχε χρειασθή, μένων είς τό ξενοδοχείον. Μεταξύ των υπηρέτων αυτού ήτο και ναυρός τις μαύρος, ο όποϊος εξήτησεν είς γάμον την Άριάδνην.

Μετά πολλούς διαταγμούς — διότι ή καλή θαλαμηπόλος έλυπεϊτο νάρηση την θέαν της και την οικογένειαν του Μορδας, μέ όλην την έπιθυμίαν την όποϊαν είχε να υπανδρευθή, — απήντησε να ί. Ούτω δέ ο γαμβρός τη έστειλεν ως άρραβώνα ένα χονδρόν δακτυλίδι χρυσόν μέ τοπάκια.

Η Βύτυχία, κατά τό βραχύ μέχρι του γάμου διάστημα, εξήτησεν άντικαταστάτριαν της Άριάδνης' και ως τοιαύτην εύρε την νεάνιδα εκείνην, ή όποϊα είς τάς εξετάσεις, άν ένθυμείσθε, του σχολείου των Καλογραϊών, είχε κάμη τον Ρολάνδον να δείξη πόσον δεξιάς εργαστρίμυθος ήτο. Πολλάκις έως τώρα είχαν μεταχειρισθή είς την Μανωλίαν την κόρην αυτήν δια διαφόρους υπηρεσίας, ώστε ήξευρε καλά τά συστήματα της οικίας και μάλιστα τάς ιδιοτροπίας της Λίνας, υπό τάς διαταγές της όποϊας ή εϊργάζετο.

Έν τούτοις ή ήμέρα του γάμου πληγαίει. Έτοιμάζον την νυμφικήν εσθήτα, εύρωπαϊκήν, κατάλευκον. Ο γαμβρός επίσης παραγγέλλει φράκον και άγοράζει λευκά χειρόκτια. «Όλον τό Δινάρ ήμιλει περί του γάμου τούτου. Κρίμα, λέγουν, να μη γίνη τό καλοκαιρι! Πόσον θά διασκεδάσαν οί ξένοι... άλλα και πάλιν οί περιεργοί είνε πολλοί και την προσδιορισμένην ήμέραν ή πομπή βαδίξει διά διπλού στόχου τοιοούτων, υπό άν φλέγοντα ήλιοι. Η νύμφη κρατεί τον βραχιώνα του άδελφου της Άγήνορος. Ο γαμβρός κρατεί είς τον ίδιον του την Λίαν, ή όποϊα είχε την εύτυχήν να φορέση ένδυμασίαν ως εκείνας τάς όποϊας εφείρει είς την Μαρτινικήν, τάς ήμέρας των μεγάλων εορτών. Ο όλόκληρον τό φόρεμά της είνε στολισμένον από μεγάλας χρυσάς καρτίδας. Φορεί ένώτια μεγάλα ως τάλληρα και έν περιδέραιον μακρόν και κατακόκκινον. Πόσα θαυμαστικά έπιφωνήματα απέσπασεν ή ένδυμασία αύτη καθ' όλον τό μήκος της όδοϋ από του δημαρχείου είς την εκκλησίαν και από της εκκλησίας είς την νεώκτιστον οικίαν του Βραζιλιανού!»

Εκει ύπήρχεν εύρυσ ύπόστεγος κήπος ποτακαλώδης, είς τον όποϊον παρετέθη τό γαμήλιον συμπόσιον. Όταν έσηκώθη ή τράπεζα και ήλθαν τά βιολιά, καθ' ήν στιγμήν έτοιμάζοντο νάρχισουν τον χορόν, εισήλθον αι οικογένειαι Μορδας και Μπρεβάλ μετά τινων φίλων, οί όσοίοι είχαν έκφράση την έπιθυμίαν να παρευρεθώιν είς την γραφικήν εορτήν. Τον πρώτον τετραόχορον έχάρρευσεν ο Ρολάνδος μετά της Άλίξης, έχων άπέναντί του την Βύτυχίαν μέ τον γαμβρόν. Άλλα κατόπιν ήρχισαν οί φανταστικοί χοροί, είς τούς όποϊους έλαβόν μέρος μόνον οί μαύροι, χορεύσαντες μέ δρεξιν και ζωηρότητα αξίαν της περιστάσεως. Την επαύριον είς τό Δινάρ έλεγον: «Ο μαύρος γάμος έγινε' πότε θά γίνη και ο λευκός, ο γάμος της Πριγκηπισσης Ροζάλλας;» [Έπεται τό τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Δυστυχής μέλισσα! Διέρχεται όλον τον καιρόν της συλλέγουσα τό νέκταρ των άνθών και μεταβάλλουσα αυτό είς μέλι μόνον και μόνον όπως άλλο πλάσμα ισχυρότερον και μεγαλειότερον άραιέση απ' αύτην τον καρπόν της εργασίας της. Δέν είνε θλιβερόν;

Δέν αγαποΐν μόνον οί άνθρωποι τό μέλι. Πολλά ζώα το αγαποΐσιν επίσης και κάμνουσιν, δι τώνανται διά να προμηθευθώσι. Τά πάντα κάμνουσιν όχι όμως και να κατασκευάζωσιν αυτό τά ίδια' διότι είμαι βεβαίος ότι δέν θά εξωδευετο τόσον μέλι είς τον κόσμον άν όσοι τρώγουν απ' αυτό ήσαν ήναγκασμένοι να το κατασκευάζωσι. Και άν ύποθέσωμεν ότι ήξευρον να το κατασκευάζωσι.

Το μέλι άποτελείται κυρίως από ζάχαριν εξηγημένην έκ των άνθών, άλλ' έκαστον άνθος περιέχει πολύ, πολύ μικρόν μέρος μελιτος, άπαιτουνται δε χιλιάδες εκαδών άνθών διά να παραγάγουν μίαν όκάν μελιτος. Έννοείτε πόσην εργασίαν καταβάλλει ή δυστυχής μέλισσα.

Και έν τούτοις αφ' ου σμήνος μελισσών κατορθώση να προπαρασκευάση τροφήν διά τον χειμώνα, έρχεται πολλάκις άρκτος τις και θέτει τούς χονδροειδές πόδας της επί του εξαισίου τούτου γλυκίματος και το καταροχθίζει άπλήστως. Διά την σκληράν αύτην διαπραγήν αι δυστυχεις μέλισσαι άλλο τι δέν εμποροΐν να κάμουν παρά να την κεντήσουν μέ τό όξύ των κέντρων.

Είς τά πλείεστα μέρη του πολιτισμένου κόσμου αι μέλισσαι αναρέφονται είς τάς κυφέλλας όπως αι αγελάδες είς τούς σταύλους' αι μέλισσαι δίδουν τό μέλι των όπως αι αγελάδες τό γάλα των όπως δέ περιποιούνται τάς αγελάδας όμοίως περιποιούνται και τάς μέλισσας. Φυτεύουν δένδρα πλησίον των

διά να μη άναγκαζώνται τά δυστυχή ζώα να υπάγουν μακράν να βοσκήσωσι, αφ' ου δέ γίνη τό μέλι των τάς αφίνων έν μέρος και παραλαμβάνουν τό υπόλοιπον.

Είς τούς τόπους όμως όπου οί κάτοικοί άγνοοΐν την μελισσοτροφίαν λαμβάνουν τό μέλι των άγρίων μελισσών φωνεύοντες τό σμήνος' τάς πνίγουν διά του καπνού διά να μη κεντώσι τούς έπιτιθεμένους κατ' αύτων.

Έν Άφρικη' ιδίως τά έντομα ταύτα ύφίστανται δεινόν καταδιωγμόν' εκεί ο άνθρωπος έχει βοηθόν δευδερχή, όστις έχει μεγάλην ικανότητα είς την ανακάλυψιν των μελισσών.

Ο οθηγός ούτος είνε μικρόν πτηνόν, ασήμαντον, τό όποϊον ούδε την φωλεάν του γνωρίζει να κτίση' όπως ο κοΰκκος, άποθέτει και αυτό τά ώά του είς την φωλεάν των άλλων πτηνών, είς τά όποϊα αφήνει την φροντίδα της περιποίησεως των μικρών του.

Μη νομίζετε ότι άν τό μικρόν τούτο πτηνόν χρησιμεΐη ως οδηγός των κυνηγών των μελισσών, τό πράττει διότι θέλει να φανή χρήσιμος προς αυτούς. Ο λόγος είνε ότι άγαπά πολύ τό μέλι και ότι διά να προμηθευθΐ έξ αυτού έχει ανάγκην συντρόφου.

Πράγματι όταν τό πτηνόν τούτο άναγκαζόμενον από την κείνάν του έπιτεθΐ μόνον κατά μίαν κυφέλην, αι μέλισσαι εφορμάουσι κατ' αύτόν. Τά κέντρα των δέν εισδύουσι μέν μέχρι του σώματος, τό όποϊον υπερασπίζεται από τά πτερά, άλλα περίξ των οφθαλμών όπου τά πτερά μεταβάλλονται είς έλαφρά πτίλλα βυθίζουσιν αι μέλισσαι τά κέντρα των, άν δέ τό πτηνόν δέν φύγη έγκαίρως τυφλίνεται από τάς μελισσας, τότε δέ άποθνήσκει διότι δέν δύναται να έβρη πλέον την τροφήν του.

Προσπαθει λοιπόν να συμβιάσχη την ασφάλειάν του και την αγάπην του προς τό μέλι.

Αφ' ου δέ ανακαλύψη κυφέλην μελισσών τρέχει προς αναζητήσιν κυνηγοϋ. Μόλις δέ διακρίνει ένα πετ' προς αυτόν, στρέφεται υπεράνω της κεφαλής του, προσπαθών διά των φανών να έλκύση την προσοχήν του. Είνε ως να του λέγη

— Γνωρίζω έν μέρος όπου είνε μέλισσαι' έλα γρήγορα να σου το δείξω.

Ο άφρικανός έννοεί πολύ καλά την γλώσσαν ταύτην, και διά να δείξη ότι είνε έτοιμος να παρακολουθήση τό πτηνόν εφορξίει. Άλλα και τό πτηνόν έννοεί επίσης τό σύνθημα τούτου. Πετά, κάθεται επί θάμου τινός και περιμένει τον άνθρωπον να τον φθάση, έπειτα όρμη έκ νέου, και τοιουτοτρόπως τον οδηγεί από σταθμόν είς σταθμόν μέχρι της μελισσοφωλεάς. Άλλά φροντίζει να

μη προχωρήσει περισσότερο του δέοντος και μένει όπως εν φ' ο κυνηγός εξακολουθεί τας έρευνάς του.

Όταν ούτος εύρη την κυψέλην την καπνίζει είτε με πυρόν αν ή μελι-σφωλέα είναι ύψηλά, είτε ανάπτει φωτιάν εις σωρόν ξηρών φύλλων αν είναι πλησίον της γης. Ο καπνός βυθίζει τας μελίσσας εις νάρκην, κατά το διάστημα της οποίας είναι ακίνδυνοι. Τότε ο κυνηγός λαμβάνει το μέλι των και άφίνει όλίγον και εις το πτηνόν, το όποιον τω έχρησιμευσε ως οδηγός.

Εις την Αυστραλίαν, όπου δεν υπάρχουν οι έχωροι έφευρον ιδιαίτερον τρόπον προς ανακάλυψιν των κρυμμένων κυψελών.

Γνωρίζουν ότι είναι σπάνιον ν' απομακρυνθή ή μελίσα περισσότερο από δύο ή τρία χιλιάμετρα από την κατοικίαν της. Γνωρίζουν ότι όταν μία μέλισα είναι βαρέως φορτωμένη επιστρέφει δια του εύθυτέρου δρόμου, δηλαδή του συντομωτέρου. Άρκει λοιπόν να εύρουσιν μίαν φορτωμένη από μέλι μέλισσαν και να την παρακολουθήσουν. Άλλα το πράγμα δεν είναι τόσον εύκολον όσον φαίνεται διότι αν είναι όπως δήποτε εύκολον να έννοηθί αν μία μέλισα είναι γεμάτη με μέλι, δεν είναι όμως εύκολον ν' ακολουθήσῃ τις τον ίδιον δρόμον' εκάστην στιγμήν υπάρχει κίνδυνος να χάσῃ τὰ ίχνη της. Και έπειτα αν και άλλη μέλισα πετάξῃ προς εκείνο το μέρος πως να γνωρίσῃ ποία είναι εκείνη την όποιαν παρακολουθεῖ;

Διά να κατορθωθί τοϋτο πρέπει ή μέλισα να έχῃ γνώρισμά τι το όποιον να την διακρίνῃ από τας άλλας, ή δε Αυστραλιανός εύρίσκει τρόπον να τη δώσῃ το γνώρισμα τοϋτο. Συνίσταται δε τοϋτο εις μικρόν τεμάχιον βάμβακος προσκεκολλημένον εις τὰ πόδια της. Μέλισα λοιπόν ή οποία πλην του κηροϋ και του μελιτος φέρε ακόμη και βάμβακα δεν πετᾷ τόσον ταχέως όσον αι άλλαι και αναγνωρίζεται εύκόλως.

Ναι, αλλά πως να προσκολλησῇ το τεμάχιον του βάμβακος εις την ράχιν της; Η κολλητική ύλη δεν λείπει από τὰ περίξ' όλα σχεδόν τὰ περίξ δεν δρα εκβάλλουσιν από τον κορμόν των γλωιδῃ τινα ύλην ήτις δύναται να χρησιμεύσῃ λαμπρά προς τοϋτο. Ουδέ ή βάμβαξ είχε δύσκολον να εύρεθῇ, φύεται παντοϋ.

Ίδού μέλισσά τις εξέρχεται από άνθος τι κάκτου, βεβαρυμένη από το μέλι· ο σάκος της είναι πλήρης· το έννοει πᾶς όστις την ίδῃ.

Ο Αυστραλιανός γεμίζει νερόν το στόμα του, πλησιάζει προς την μέλισσαν και την ραντίζει, εν φ' δε το έντομον άγωνίζεται υπό το άπροσδόκητον λουτρόν, το λαμβάνει, προσκολλᾷ με

επιδειξιότητα τον βάμβακα και το αποθέτει επί ενός άνθους.

Η μέλισα ταράττει τας πτέρυγας της· αλλά μετ' όλίγον συνερχομένη, αρχίζει να βομβή και κινεί να επιστρέψῃ εις την κατοικίαν της.

Όλίγα βήματα έπισθεν αυτής τρέχει ο κυνηγός το βλέμμα του έχων προσηλωμένον επί του λευκου σημείου το όποιον τω δείκνυει τον δρόμον, και θήναι εις την κυψέλην παρακολουθούμενος υπό της μελίσης, ήτις δεν υποπτεύεται ότι έχρησιμευσε ως οδηγός εις έχθρόν της.

Ήμεις, οίτινες καταναλισκομεν δεν ήξεύρω κ' έγώ πόσα εκατομμύρια ονάδας ζάχαριν το έτος και πόσον μέλι, δεν θ' απορήσωμεν βέβαια αν μάθωμεν ότι οι άγριοι, οίτινες δεν γνωρίζουν την μελισσοκομίαν και δεν έχουν ζάχαριν, ζητούν με πολλήν προθυμίαν το μέλι των άγρίων μελισσών, διότι ή άγάπη προς τὰ γλυκά είναι γενική εις όλους τους ανθρώπους, πολιτισμένους και βαρβάρους, και εις τὰ ζῷα ακόμη.

Οι άρχαιοι λαοί, εις τους όποιους ή ζάχαρις ήτο άγνωστος, εξετίμουν πολύ το μέλι. Η γῆ της επαγγελίας περιγράφεται εις τους Ίσραηλιτάς ως υπερεκεχιλιζουσα εκ γάλακτος και μελιτος· διότι τα δύο ταϋτα πράγματα πηγαινουν πάντοτε μαζί· όπου άμιάζουσι αι αγελάδες εκει και το μέλι είναι άφθονον.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΟΣ

Εις μίαν πλουσίαν οικίαν ήτο μία σκύλα, μήτηρ τεσσάρων μικρών σκύλων· πρό τινων ημερῶν της έπόνει το αύτι της και δεν εξήρχετο από τον οικίσκον της. Δεν ήμπορει, ως άλλοτε να συνουδούη τα μικρά της εις την αύλην. Αϋτά λοιπόν έκπεσε όταν ανέβαινον από κάτω να τη διηγουάται όλα όσα συνέβησαν κάτω εις την αύλην.

Μίαν έσπέραν είχαν πολλά να διηγηθούσι τὰ τέσσαρα κυνάρια.

Η Λαίδη το μεγαλειότερον, είχεν υπάγῃ περίπατον με το σκυλάκι του γείτονος και εις τον δρόμον έπαιζον και εκυνηγοϋντο· ο Έκτωρ παρεπονείτο ότι τον έπέριεζε πολύ ο μαθητευόμενος ένός υποδηματοποιού, αλλά ότι εις τον δρόμον εύρηκε μικρά και τρυφερά κόκκαλα κότας, ο Πιστός διηγῆθη με τρόπον ότι όλίγον έλειπε να τον πατήσῃ μία άμαξά, ή δε μικρός Τίγχο-Μπίγχο, το μικρότερον σκυλάκι, ειπε ότι τόσον πολύ το φοβήσαν ο Πετεινός εως έπι και εκρύφθη πίσω από ένα βαρέλι.

— Άνόητο παιδί, και τί σου έκανον ο Πετεινός; ήρώτησεν ή μήτηρ. — Άχ, μητέρα, ειπεν ο Τίγχο-Μπίγχο:

γχος· ες την αρχή ήθελα να παίξω μαζί του, άλλ' αυτός ο κύρ Πετεινός εις πολύ πέρηφανος και φαντασμένος· έπη γύρισεν να με ίδῃ. Εσκέφθηκα πως ή ειχε ες τον νουν του να πάγῃ περίπατον καθάλα με άλλους πετεινούς, γιατί ες τὰ πόδια του είχε κάτι πράγματα σαν τὰ σπιρούνια που φορεῖ ο αφέντης ο έξιωματικός όταν πηγαινῃ με τ' άλλῃ του. Φορούσε όμως ώραια φορέματα, πολύ, πολύ ωραιότερα απ' αυτὰ που φοροϋν οι άνθρωποι.

Η μήτηρ έκινει την κεφαλήν της γελωσά, άλλ' ο Τίγχο-Μπίγχος έκηκολούθησε:

— Άκούσε να ίδῆς τί εϋμορφα πράγματα έφορούσε. Το φόρεμα του ήτο από πράσινο μεταξωτό, άλλ' επάνω επάνω ήτο χρυσό· έφορούσε στραβά ένα κόκκινον σκουφο επάνω εις το κεφάλι. Ποϋ ή σου τα λέγω; ήτανε μία τρέλλα να τω βλέπῃ κανείς.

— Μήπως τον έπερίπαιξες τίποτε και εθύμωσε μαζί σου;

— Ά! μπᾷ όχι· αλλά πειράχθηκα με τον τρόπο του, και του γαύγισα με σταλιά, μα πολύ λίγο, τότε έκπεσε με ιδῆς πως εθύμωσε! Έτέντωσε τον λαμόν του, εκουνοϋσε απ' εδω και απ' εκεί το κεφάλι του, και άρχισε να υβρίλλῃ ποτέ μου δεν ήκουσα να υβρίζουν έτσι. Άσχημα λοιπόν έκαμα που πήγα κ' εκρύφθηκα όπισω από το βαρέλι;

— Άφ' οϋ αυτός σου έφέρθη τόσο κακά διατί και συ δεν του γαύγισες όπως του έκπεσε;

— Τον εγαύγισα μία φορά, καλή μη μητέρα, άλλ' αυτός τότε εθύμωσε περισσότερο. Με ένα φοβερό πῆδημα ενέθη εις την φραγήν, εκτύπησε με δύνημιν τὰ δύο πτερὰ ες τὰ πλευρά του και έφώναξε τους άλλους πετεινούς της γειτονίας και αυτοί του άπεκρίθησαν.

— Μήπως ήλθαν και αυτοί κατεκίνω σου;

— Δεν ήμπορᾷ με θετικότητά να ειπῶ ναι, γιατί τέτοια τρομάρα είχα πᾷ δεν έμεινα πολύ πίσω από το βαρέλι, έβαλα την ουρά μου ανάμεσα ες τὰ πόδια μου και έτρεχα, έτρεχα όσον ήμπορῶσα και ήλθα εδω.

— Τίγχο-Μπίγχο, είσαι δειλός, κα είναι έντροπή να είναι κανείς δειλός. Μετ' όκτώ ήμέρας άμα γιάνῃ το αύτι μου, θέ μάθωμεν εις αυτόν τον κύριον να μήν είναι τόσον υπέρηφανος.

Όπως το ειπε και εγινε. Μετ' όκτώ ήμέρας ή μήτηρ κατέθη με τὰ τέσσαρα παιδιά της κάτω εις την αύλην όπου ο πετεινός εκαμάριωνε εν τῷ μόνῳ δρομῷ.

— Ελάτε, παιδιά, ειπεν ή μήτηρ, οϋ είμαι έγώ εδω· δεν πρέπει να κρησῆθε καθόλου. Όποιος το κάμη αύτι, να πάρῃ το βράδυ ως ανταμοιβήν αι

ώρα εκεῖνα άρνίσια τραγανά που έχω φυλαγμένα κάτω από την φάθη.

— Άχ! τὰ τραγανά! ειπαν τὰ τρία μεγαλειότερα κυνάρια, και ησθάνθησαν κάρρος έντός των, όπως και όρεξιν συγχρόνως.

Επροχώρουν λοιπόν τολμηρά και εύθυμα και ήρχισαν ήδη να γαυγίζουσι, άλλ' ο μικρός Τίγχο-Μπίγχος έμεινεν όκισω και εκράτει πάλιν την ουράν του μεταξϋ των δύο ποδῶν του, το όποιον ήτο σημείον φόβου.

Ο Έκτωρ ώρμησε τέλος εμπρός με θάρρος. Ηπλωσε τους δύο εμπροσθίους πόδας του, έχαμήλωσε και την κεφαλήν του και παρατηρῶν όλονεν τον πετεινόν, έπροχώρει σιγα σιγα έναντίον του.

Ο πετεινός ήθέλησε κατ' αρχάς να τον φοβίση, αλλά χόπ, με δύο τολμηρά πηδήματα έχύθη κατ' αυτού ο Έκτωρ και συγχρόνως εγαύγισεν όσον δυνατώτερα ήδύνατο.

Τότε έκπεσε να ιδῆτε τον κύρ πετεινόν. Ο μακρός λαμόνος του εγεινε πολύ κοντός, και όλονεν εκόντανεν, ή ουρά του εσύρετο κατά γῆς, και με γρήγορα, γρήγορα βήματα έτρεχε εδω κ' εκει, αλλά το κυνάριον τον εκυνήγει εως ότου ο πετεινός, με δλην του την υπερηφάνικαν, επήγε και εκύθη εις τον όρνιθώνα.

Γέλωτες δυνατοί άντήχησαν εις την αύλην, οι σκύλοι εγαύγισον, αι πάπαι εφώναζον, οι ένδιάνοι εκαμαν γκλοῦγκλοῦ και τὰ παιδιά τὰ όποια έβλεπον από το παράθυρον εχειροκρότουσι.

Άμα ειδε αυτὰ ο Τίγχο-Μπίγχος δεν εφοβείτο πλέον, έτρεξε με τ' αδελφια του εις τον όρνιθώνα και εγαύγισε και υτός με τους άλλους απ' εδω.

Επειτα ο Τίγχο-Μπίγχος εγεινε τολμηρός, και δεν εφοβείτο πλέον ουτε ανθρώπους πεζούς, ουτε καθαλάρηδες όταν έμβαδον εις την οικίαν του αυθέντου των, αλλά τους εγαύγισε όταν ήσαν άγνωστοι. Άλλ' ο πετεινός εγεινε γελοῖος, διότι εξηκολούθει να είναι υπέρηφανος μολοντί ήτο τόσον δειλός και άνανδρός.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΚΡΙΣΙΣ ΧΩΡΙΚΟΥ

Όδοιπόρος συναντᾷ χωρικόν.

— Δεν μου λές, πατριώτη, τον έρωτᾷ, σε πόσες ώρες είμπορᾷ να φθάσω απ' εδω ες την Άθήνα;

— Περάτησε, απήντησεν ο χωρικός. Ο όδοιπόρος ένέμισεν ότι εμπαιζεται και εξηκολούθησε τον δρόμον του.

Όταν απεμακρύνθη περί τὰ εκατόν βήματα, ή χωρικός κρινάς από τον τρόπον του βαθματός του εις πόσῃν ώραν ήδύνατο να διανύσῃ το μέχρις Άθηνῶν διάστημα, τοϋ εφώναξε να σταθῇ και τω ειπε:

— Θα φθάσῃς σε μία ώρα.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 140]

Η αδελφή άνεστέναζε και ήσθάνετο ρίγος ακούουσα την διήγησιν του αδελφου της, αφού δε έδασε το πλεκτόν σχοινίον εις το χουσουν περιλαίμιόν του, τῷ ειπε:

— Τώρα πλέον δεν σε αφήνω ν' αναχωρήσῃς· δεν θ' απομακρυνθῆς από έμέ ποτέ, ποτέ.

Και απεκοιμήθησαν μέχρι της πρωίας. Άλλα το κυνήγιον ήρχισεν εκ νέου. Το ζαρκαδι ήκουσε και πάλιν τας φωνάς των κυνηγῶν και τους πυροβολισμούς.

— Άφησέ με να υπάγω, αδελφούλα μου, δεν βαστώ πλέον· βλέπεις ότι πρέπει να με αφήσῃς.

Η αδελφή, ή οποία δεν ήμπορει τίποτε ν' άρνηθῇ εις τον αδελφόν της, τῷ ήνοιξε την θύραν κλειουσα. Ποίαν άγωνιώδη ήμέραν έμελλε να περάσῃ και πάλιν!

Ότε ο βασιλεύς και ή ακολουθία του ειδον το ζαρκαδι έρμησαν να το συλλάβωσιν· άλλ' ήτο τόσον εύκίνητον τοϋτο ώστε επί πολύ τους διέφευγε· επί τέλους όμως περιεκυκλώθη υπό των κυνηγῶν.

Ο αδελφος εφοβήθη πολύ· ένέμισεν ότι θα τον εφόνευον, άλλ' ο βασιλεύς εκαμε νεύμα και κατεβιάσθησαν όλα τὰ όπλα, και το ζαρκαδι αφήθη ελευθερον. Είχε πληγωθῇ ελαφρώς εις τον πόδα, απεμακρύνθη λοιπόν χωλαίνων, άλλα μετ' όλίγον επεσε και εσύρθη με κόπον μέχρι της κατοικίας του.

Ο βασιλεύς ειδεν ότι εκτύπησε τρεις φορές την θύραν και το ήκουσε να λέγῃ:

— Άδελφή, άνοιξε γρήγορα, γρήγορα! είμαι πληγωμένος!

Η θύρα ήνοιξε άμέσως και ενεφανίσθη κόρη ακτινοβολούσα από κάλλος· εκυψε, έλαβε το ζαρκαδι εις την άγκάλην της και καταβιούσα αυτό το παρ-ελαθεν εις την κατοικίαν αφήσασα τον βασιλέα καταμαγευμένον και εκθαμβον.

Τότε επλησίωσεν ούτος, προσήρμωσε το βλέμμα του εις την θύραν, όπου διεκρινε μίαν χαραγμάδαν και ειδη την ωραίαν κόρην να πλύνῃ το πόδι του ζαρκαδιοϋ, να επιδένη αυτό με νωπά φύλλα και έπειτα να λαμβάνῃ με πολλές προφυλάξεις τον πληγωμένον εις την άγ-

κάλην της και να τον τόποθετῇ εις την κλίην.

Ο βασιλεύς άνεχώρησε συγκεκνημένος και διέταξε να επαναληφθῇ και την επαύριον το κυνήγιον.

Την επαύριον ο αδελφος ειχε θεραπευθῇ, άλλ' ακούων τας σάλπιγγας του κυνηγίου, ειπεν εις την αδελφήν του:

— Πρέπει να υπάγω! δεν μπορᾷ! αφήσέ με!

— Όχι, όχι, ειπεν η αδελφή· χθές σ' επλήγωσαν· σημερα θα σε σκοτώσουν· δεν θα σ' αφήσω!

— Τότε, άπεκρίθη ο αδελφος, θ' αποθάνω από την ανυπομονησίαν μου· όταν ακούω τὰ γαυγίσματα των σκύλων και τας φωνάς των κυνηγῶν μου είναι αδύνατον να μείνω εις την θέσιν μου.

Η αδελφή, χωρίς ν' αποκριθῇ ήνοιξε την θύραν, και ο αδελφος επήδησεν έξω, αναπνέων με δλην την δύναμιν των πνευμάτων του την ευωδίαν την όποιαν διεχύνε το δάσος.

Ο βασιλεύς ειδεν ότι έρμησεν εκτός του καθυσοπίτου το ζαρκαδι, διέταξε λοιπόν να το κυνηγήσωσιν όλην την ήμέραν να μή το βλάψῃ όμως κανείς, δε δε ο αδελφος, ασθμαίνων ήλθε και εκτύπησε την θύραν παρηκολούθει αυτόν ο βασιλεύς όστις εισήλθε συγχρόνως μετ' αυτού.

Ο βασιλεύς, εκβαλών το στέμμα του, έπροχώρησε προς την αδελφήν, έθηκεν αυτό επί της κεφαλῆς της και τῷ ειπεν αν θελῃ να γίνῃ σύζυγός του.

Η αδελφή απεκρίθη ναι, άλλ' υπό τον όρον να έχῃ μαζί της πάντοτε το ζαρκαδι όπου και αν υπάγῃ. Ηθέλησε δε προσέτι να συμπαραλάβῃ μαζί της το ωραιον φάσμα το όποιον αι άραχίαι είχαν πλέξῃ δι' αυτήν.

Όλα εγειναν κατά την επιθυμίαν της ωραίας κόρης, ή δε βασιλεύς παρελαβεν αυτήν και το ζαρκαδι της εις το άνακτορόν του, όπου την ενυμφεύθη.

Ήτο εύτυχής, πολύ εύτυχής, και το ζαρκαδι όμοίως. Έγίνετο όλονεν ωραιότερον και εκρίρα εϋθύμως εις τον μέγαν άνακτορικόν κήπον.

Άλλ' ή μητριά, ήτις πρό πολλού ένόμιζεν ότι είχαν καταφαγωθῇ από τους λύκους, έμαθε την εύτυχίαν των. Εκ νέου ήναθεν· ή φθόνος εις την καρδίαν της και εσκέφθη πως ήτο δυνατόν και πάλιν να καταστρέψῃ τὰ δύο αδελφια.

Η μάγισσα εκείνη ειχε μίαν κόρην· ήτο άσχημη και κακή· ειχε μαύρα μάλια κοντά και τραχέα και επιδερμίδα με στίγματα· άλλ' ή κακία της ήτο μεγαλειότερα ακόμη από την άσχημίαν της· εκτύπα όλα τὰ παιδιά της ηλικίας της· ήμέραν τέλα κατέδωκε με μίαν ράβδον κοράσιον·τι με το όποιον έπαιζεν απειλούσα ότι θα τοϋ βγάλη το μάτι· και θα εξετέλει πράγματι την απειλήν της·

άλλ' ἔξαφνα ἐθραύσθη εἰς δύο ἢ ῥά-
βδος, καὶ ἡ αἰχμή τοῦ ἐνὸς ἀφρου εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὸν ἀριστερόν τῆς ὀφθαλμῶν
καὶ τὸν ἔβγαλε.

Ἐκτοτε ἐγένετο ἀκόμη ἀσχημότερα
ὅτε ἔμαθεν ὅτι τὰ ἄλλα ἀδελφία τῆς
ἦσαν τόσον εὐτυχῆ ἐγένετο ἔξω φρενῶν
ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς, ἔδειρε τὴν μητέρα
τῆς, εἶπεν ὅτι αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ βα-
σιλισσα καὶ ὅτι ἂν δὲν τὴν κάμῃ βασι-
λισσαν θά τὴν φονεύσῃ.

Ἡ γραία τὴν κατεπράυνε.
— Ἡσύχασε, τῆ εἶπε, καὶ μετ' ὀ-
λίγων θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου· διότι κ'
ἐγὼ τὰ μισῶ αὐτὰ τὰ ἀδελφία ὅσον
καὶ σύ.

Καὶ ἡ γραία κατεσκόπευεν ἕως εἰς
τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ βασι-
λισσα ἐγέννησεν ἐν ὠρατῶν ἀγοράκι.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς ἦτο
εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἡ μάγισσα ἔλαβε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ
μέροντος ἱατροῦ τῆς βασιλισσῆς, διέταξε
νὰ τῆς κάμουν θερμὸν λουτρόν, λαβοῦσα
δὲ αὐτὴ ἡ ἴδια εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς τὴν
βασιλισσαν τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ λουτρόν.

Διὰ νὰ μὴ κρυῖσθῃ ἡ βασιλισσα, εἶπε,
συνέσφιγγεν ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς
τὰ ἄκρα τοῦ ὑφάσματος διὰ τῶν ὁποίων
περιβάλλετο ὁ λουτῆρ καὶ τὰ ὅποια ἐ-
κρέμαντο ἐκτός. Τοῦτο ἐπραττε διὰ νὰ
ἀποθάνῃ ἐξ ἀσφυξίας ἡ βασιλισσα καὶ
διὰ νὰ καταπνίξῃ τὰς κραυγὰς αὐτῆς
καὶ τοὺς στεναγμούς.

Ἐπειτα ἤναψε δυνατὸν πῦρ ὑπο-
κάτω ἀπὸ τὸν λουτῆρα, τοῦ ὁποίου τὸ
νερὸν ἤρχισεν νὰ βράζῃ καὶ ἐκλείδωσεν
τὴν θύραν.

Τότε ἔλαβε τὴν κόρην τῆς τὴν ἀ-
σχημὴν καὶ ἐξήπλωσεν αὐτὴν εἰς τὴν
κλίνην τῆς ὠραίας βασιλισσῆς. Ὡς
μάγισσά που ἦτο τὴν ἔκαμε νὰ ὁμοιάζῃ
κάπως μὲ τὴν βασιλισσαν· τῆ ἔδωκε τὰ
χρυσὰ μαλλιά τῆς καὶ τὸ λευκὸν τῆς
δέρμα· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀφαιρέσῃ
ἀπ' αὐτὴν τὸ βγαλμένον μάτι τῆς. Διὰ
νὰ μὴ ἐννοήσῃ δὲ τίποτε ὁ βασιλεὺς τὴν
ἐπλάγιασε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ
βλαμμένον μάτι.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπέ-
στρεψεν ἐκ τοῦ κυνηγίου ἔμαθεν ὅτι ἀ-
πέκτησεν υἱὸν καὶ ἑσπέρησεν ἐκείνου καὶ
ἠθέλησεν νὰ ἰδῇ ἀμέσως τὴν γυναῖκά
του καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἄλλ' ἡ γραία ἀνεφώνησε·
— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀνοίγῃς
τὰ παραπέτασματ' ἡ βασιλισσα κοιμᾶ-
ται καὶ δὲν πρέπει νὰ ἰδῇ τὸ φῶς.

Ὁ βασιλεὺς ὑπέκουσε καὶ ἀπεμα-
κρύνθη ἠσυχῶς μηδὲν ὑποπτεύων ὅτι
ψευδῆς βασιλισσα ἐβρίσκετο εἰς τὴν
κλίνην.

Ἄλλ' ἂς ἐπανεέλθωμιν εἰς τὴν ὠραίαν
βασιλισσαν.

Μέλις εἶχε κλειδωθῆ ἡ θύρα καὶ ἀ-

πεμακρύνθησαν τὰ βήματα τῆς ἀπαν-
θρώπου μεγάρας, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ
δωματίου, σημεῖα παντός χρώματος ἤρ-
χισαν νὰ κινουῦνται καὶ νὰ βαδίζουσι πρὸς
τὸν λουτῆρα· συνενωθεῖσαι αἱ ἀράχαι,
διότι αὐταὶ ἦσαν τὰ ποικιλόχροα σίγμα-
τα, λύουσι τοὺς κόμβους τοῦ ὑφάσματος.
Ὅτε τὸ ὕδωρ, οὔτε ἡ θερμότης τοῦ ἔχον
διαπεράσῃ, διότι αὐταὶ τοῦ ἔχον ὑφάνη
καὶ τοῦ ἔχον μαγεύσῃ.

Ἡ νεαρὰ βασιλισσα ἀπεκοιμᾶτο ἐκεῖ
ἠσυχῶς. Ὁ λουτῆρ μετεβλήθη εἰς κλί-
νην ἀναπαυτικὴν.

Τὸ μεσονύκτιον, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκοι-
μῶντο εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ τροφός, ἧτις
μόνη ἠγρύπνει πλησίον τοῦ παιδίου, εἶδε
τὴν θύραν ν' ἀνοίγεται καὶ νὰ ἐμβαίῃ
ἡ βασιλισσα ἧτις ἔλαβε τὸ τέκνον τῆς
καὶ τὸ ζαρκάδι, τὸ ὅποιον ἐπίτηδες ἠγρύ-
πνει περιλυτὸν καὶ ὀρηγοῦν διότι εἶχεν
ἰδῆ τὸ ἐγκλημα τῆς μαγίσεως, ἀλλὰ
στεροῦμενον φωνῆς, οὔτε νὰ το ἐμπο-
δίσῃ εἰμπόρεσε οὔτε νὰ το καταστήσῃ
γνωστὸν. Ἡ ἀδελφὴ ἐθώπευσε τὸν ἀ-
δελφὸν τῆς εἰς τὸ ῥύγχος καὶ ἀπήλθεν.

Ἡ τροφός ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύθη.
Ἄλλὰ τρεῖς ὀλοκλήρους νύκτας ἐπα-
νελήθη τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἡ τροφός
ἐφοβήθη καὶ εἰδοποίησε τὸν βασιλεῖα.

Ὁ βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν
ἀκόμη ἀφήσῃ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κλί-
νην, εἶπε·

— Καλά, θ' ἀγρυπνήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος
πλησίον τοῦ παιδίου.

Τὰ μεσάνυκτα ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ὡς
καὶ τὰς προηγουμένων φορὰς, ὁ δὲ βασι-
λεὺς τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἐκτύπα ζωη-
ρῶς εἶδε τὴν ὠραίαν βασιλισσαν ἧτις
ἐπλησίασε καὶ εἶπε·

— Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ἰδικό μου καὶ
τὸ ζαρκάδι αὐτὸ εἶνε ἰδικό μου!

Ὁ βασιλεὺς ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν
θέσιν του ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἄλλὰ
τὸ ζαρκάδι προσέτριψε τὴν κεφαλὴν του
εἰς τὸ ἔνδυμα τῆς βασιλισσῆς καὶ τὸ
ῥύγχος του εἰς τὰς λεπτοφυεῖς χεῖ-
ράς τῆς.

— Θὰ ἐπανεέλθω μίαν φορὰν ἀκόμη,
εἶπεν ἡ γλυκεῖα φωνή, ἀλλ' ἔπειτα ποτε
πλέον, καὶ φιλήσασα τὸ παιδίον ἀνεχώ-
ρησεν ἀργὰ ἀργὰ, στρέφουσα συχνὰ τὴν
κεφαλὴν.

Ἀγωνιώδη ἡμέραν διήλθεν ὁ βασι-
λεὺς, διότι μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν του,
οὔδὲ τότε τὴν ἀφήσαν νὰ ἰδῇ τὴν ἐπὶ τῆς
κλίνης βασιλισσαν.

Ἠγρύπνησε καὶ πάλιν τὴν νύκτα
παρὰ τὸ παιδίον τὸ μεσονύκτιον ἐνεφα-
νίσθη τὸ φᾶσμα καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ
γλυκεῖαν μομφήν.

— Δὲν με ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ἡ
ἀγαπημένη σου· τὸ μυστὸν αὐτὸ εἶνε τὸ
παιδί μου καὶ τὸ ζαρκάδι αὐτὸ εἶνε ἰ-
δικό μου. Καὶ τώρα, ὕγιαινε, ἀφ' οὗ

δὲν με ἀναγνωρίζεις πλέον, ἀφ' οὗ μ'
ἐλησμονήσῃς τόσον ταχέως δὲν θὰ ἔλω
ποτέ πλέον.

Τότε ὁ βασιλεὺς ὄρμησε πρὸς αὐτὴν
καὶ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του·
εἶδε τότε ὅτι δὲν ἦτο φάντασμα ἀλλ'
αὐτὴ ἡ βασιλισσα.

Αὕτη διηγήθη εἰς τὸν βασιλεῖα τὸ κα-
κούργημα τῆς μαγίσεως καὶ τῆς κόρης
τῆς καὶ πῶς ἐσώθη διὰ τῆς βοήθειας
τῶν ἀραχῶν.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐδικάστη-
σαν καὶ κατεδικάστησαν.

Ἡ θυγάτηρ ὠδηγήθη εἰς τὸ δάσος
καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὸ δάσος ὅπου τὰ
ἄγρια θηρία τὴν κατεσπάραξαν εὐθὺς ἐκ
τῆς εἶδον.

Ἡ μάγισσα ἐκάη ζωντανή.

Ἐν ᾧ δὲ ἐκαίετο καὶ ἀπέθνησκεν
αὕτη τὸ ζαρκάδι, τὸ ὅποιον ἐκοιμᾶτο εἰς
τοὺς πόδας τῆς ἀδελφῆς του, ὠνεύρετο
ὅτι τὰ κόκκαλά του ἔτριζον καὶ ἐτανέ-
νοντο, ὅτι τὸ δέρμα του δὲν ἦτο πλέον
τριχωτὸν καὶ ὅτι ἦτο ἀνθρώπος.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τῶν τῶν εὐτυ-
χιᾶν τῶν, ὅτε ἡ ἀδελφὴ καὶ ὁ ἀδελφός
ἐσφιγγάν εἰς τὴν ἀγκάλην τῶν ἀλ-
λῆλους!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΔΕΝ ΠΤΑΙΩ ΕΓΩ

Ἡ Μαρίκα ἔξοπασε μίαν ὠραίαν ἀν-
θοδόχην τῆς μητρός τῆς·
«Δὲν πταίω ἐγὼ, λέγει κλαίουσα· ἡ
ἀνοδοχὴ πταίει πού μου ἐγλύστρισε ἀπὸ
τὸ χέρι.»

Ὁ Κωστάκης ἐξέσπασε τὸ πανταλόνι
του· τὸ σγίσμιον εἶνε πολὺ μέγαλον,
ἀνεπαγόρθωτον·

«Δὲν πταίω ἐγὼ! σὰς βεβαιῶ, αὐτὸ
τὸ παληόκαρφὸ που δὲν τὸ εἶδαν.»

Ὁ Ἀνδρέας ἐστρέψε τὸν μικρὸν του
ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κ' ἐκτύπησε
καὶ ἐγένετο εἰς τὸ μέτωπόν του ἓνα με-
γάλο μέγαλον πρῆξιμον·

«Δὲν πταίω ἐγὼ· τὸ ἀδελφάκι μοῖ
πού ἦλθε κ' ἐστάθη· ἐμπρός μου.»

Ἡ Ἀνθὴ ἔκαμε πολὺ ἀσχημὸν τὸ
στρίψιμά τῆς.

«Δὲν πταίω ἐγὼ· ἡ δακτυλήθρα μοῖ
πού εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ ἡ βελόνη μοῖ
πού εἶνε σκωριασμένη.»

Ὁ Λεάνδρος ἔκαμε μίαν μεγάλην
μουντζούραν εἰς τὸ τετραδίον του·
«Δὲν πταίω ἐγὼ· ὁ μέγας μοῖ
ἀδελφός εἶχε γαμίση τὸ καλαμάρι χωρὶς
νὰ μοῦ τὸ εἶπῃ.»

Ἡ Μυρτώ δὲν εἴξευρε τὰ μαθημα-
τά τῆς·
«Ὅχι, σὰς λέγω, δὲν πταίω ἐγὼ
ἔχασα τὴν Γεωγραφίαν μου καὶ ἀπὸ
τὴν Γραμματικὴν μου εἶχε σγισθῆ ἡ
σελίς που εἶχαμε μάθημα.»

Ἡ Καλλιόπη δὲν ἔκαμε ὀρθὴν τὴν
διαιρέσιν τῆς·

«Καθόλου δὲν πταίω ἐγὼ. Ἡ κυρία
Ἀναστασία εἶχε κακογράψῃ τοὺς ἀριθ-
μούς καὶ δὲν εἰμπόρεσα νὰ καταλάβω
αὐτοτε.»

Ὁ Περικλῆς ἦτο τελευταῖος εἰς τὴν
ἐλληνικὴν ἐξήγησιν·

«Δὲν πταίω ἐγὼ· ἡ «Κύρου Ἀνάβα-
σεῖνε πολὺ δύσκολος νὰ μεταφρασθῇ.»

Ὁ Μιχαλάκης ἀρπαξε δυνατὸ συνάχι,
διότι ἐβύθησε τοὺς πόδας του εἰς τὸ ρυά-
κιον καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν
δὲν ἐφρόντισε νὰ ἀλλάξῃ ὑποδήματα·
ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτός, ἄς ὀφθαίῃ ἡ
Ἑρηνία ἧτις τὴν ἐπρότεινε, εὐθὺς κα-
θὺς εἰσήλθε, νὰ παίζουσι δόμινον.

Ἡ Ἀργυρῶ ἔφαγε πολὺν ἀστακὸν
καὶ πολλὰ γλυκίσματα καὶ ἔχει φρικτὴν
κακτοστομαχίαν.

Δὲν πταίει ὁμοῦς αὕτη, ἡ καμμένη! ἡ
ῥίλη τῆς Κλειῶ πταίει ἡ ὁποία τῆ
εἶπεν ὅτι δὲν βλάπτει νὰ τρώγῃ τις πολὺ
ἀπὸ δ, π, του ἀρέσῃ.

Ὡ, ναί, ναί, τὸ εἰξεύρομεν· πταίουν
παντοτε οἱ διδάσκαλοι σας, οἱ φίλοι σας,
οἱ ἀδελφοὶ σας, αἱ ἀδελφαὶ σας, καὶ
νὰ ἀκόμη τὰ ἀψυχα ἀντικείμενα, ὅταν
εἰς κάμνετε ἀνοησίας καὶ ζημίας, ὅταν
πατάσθε, ὅταν ξεσχίζετε τὰ ἐνδύματά
ας, ὅταν ἀσθενεῖτε. Ποτὲ δὲν πταίει ἡ
κρείσιά σας, ἡ ἀπερισκεψία σας, ἡ ὀ-
νηρία σας, ἡ ἀμάθειά σας, τὸ ἀπότο-
μον τοῦ χαρακτῆρός σας, ἡ λαίμαργία σας.
Ἄλλὰ, ἀκούσατέ με, μικροὶ μοῖ φί-
λοι, ἂν ἐξακολουθήτε νὰ ἐπιρρίπτετε εἰς
τοὺς ἄλλους τὰ λάθη σας καὶ νὰ δικαι-
λογεῖτε αἰώνιως τὸν ἑαυτόν σας, ὅτι κατα-
νήστε ἐπὶ τέλους νὰ μείνετε φορτωμέ-
νοι μὲ ὅλα σας τὰ ἐλαττώματα.

Ἀφοῦ λοιπὸν διαρκῶς σας συμβου-
λεύουν καὶ σας ἐπιπλήττουν καὶ ἀφοῦ
ἔτι μίαν ἀλλὰ ἑκατὸν φορὰς ἀπεδείχθη
ὅτι ἔχετε ἀδικίαν, δὲν δικαιουθε, νομιζῶ,
νὰ λέγετε πάντοτε ὅτι δὲν πταίετε.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΣΤΡΑΝ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐν ἀρνίον εἶχεν εἰσδύσῃ ἡμέραν τινα
εἰς τὸ δάσος. Τὰ ζῶα τὰ ὅποια εἶχον
ἐκεῖ τὴν κατοικίαν των, καὶ τὰ ὅποια
ἔβλεπον πρώτην φορὰν ἀρνίον, ἐξέφρα-
σαν ἑκάστον τὴν ἰδέαν του περὶ αὐτοῦ.

Ἡ αἴξ το ἐπήνεσε·
— Πολὺ καλὸ καὶ χαριτωμένο μοῖ
φαίνεται, εἶπε.

— Μπα! εἶπεν ὁ λέων. Παραδέχο-
μαι ὅτι εἶνε ἀρκετὰ χαριτωμένο ζῶον
ἀλλὰ, εἰπέτε μοι, τὸ ἠκούσατε ποτε νὰ
βρυγθῆται; Μόνον μπε μπε ἠξέυρει
νὰ κάμῃ.

Καὶ ὁ λέων διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸ ἀρ-
νίον προσεπάθησε νὰ μιμηθῇ τὴν φωνὴν

του, ἀλλὰ τὸ μπε μπε του ὁμοιάζε πρὸς
βροντήν.

— Ἐμε δὲν με μέλει διὰ τὴν φωνὴν
του, εἶπεν ἡ δορκάς· καὶ εἶχα διὰ τὸ
ἀρνί. ἀρκετὰ καλὴν ἰδέαν ἔως ὅτου τὸ
εἶδα νὰ τρέξῃ· ἀλλὰ τρέχει τόσον ἔλαει-
νὰ ὥστε σχεδὸν δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴν
θέσιν του.

— Εἶνε ζῶον ἀνίκανον καὶ χωρὶς ἄ-
ξιαν, εἶπεν ἡ τίγρις. Δὲν εἰξεύρει οὔτε
νὰ τρέξῃ, οὔτε νὰ πηδᾷ, οὔτε ἄλλο τί-
ποτε νὰ κάμῃ. Ἄλλὰ τί ἀπορεῖτε δι'
αὐτό; Φαντασθῆτε ὅτι γθὸς κατεξέ-
σχισα ἓνα ἀνθρώπον καὶ διὰ νὰ το πε-
ριποιηθῶ, ὡς ἔξενον που εἶνε, τῷ ἐπρό-
σφαρα ἐν τεμάχιον· «— Ἐὐχαριστῶ, μοῖ
εἶπε· ἐγὼ τρώω μόνον χορτάρια.» Τὶ πε-
ριμένετε ἀπὸ ζῶον που τρώγει μόνον
χορτάρια; Δι' ἄλλο τι δὲν χρησιμεύει
παρὰ διὰ νὰ φαγωθῆ κι' αὐτό.
Καὶ ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον.

Ἐκατος κρίνει τοὺς ἄλλους κατὰ τὰς
ἰδικὰς του ἰδέας ἢ τὰ ἰδικά του συμφέ-
ροντα.

ΣΠARK

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπιστολὴ μαθητοῦ πρὸς τὸν πατέρα του.
«Σεβαστὲ μοι πάτερ, σοὶ γράφω ἀπὸ τῆς Κυ-
ριακῆν· θὰ δώσω τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸ
Ταχυδρομικὸν αὐριον Δευτέραν θὰ τὴν λάβῃς
τὴν Τρίτην· θὰ μοῖ ἀπαντήσῃς τὴν Τετάρτην,
διὰ νὰ ἔχω χρήματα τὴν Πέμπτην· εἰδεμὴ ἀ-
ναχωρῶ τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον θὰ
με ἔχετε σπίτι.»

Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Σωσοῦ.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς λόγου γεν-
μένου περὶ περιοδικῶν κλασμάτων·
Ὁ δίδασκαλος. Εἶπέ μοι ἓνα περιοδικόν.
Ὁ μαθητής. Ἡ ἀδιάπλαστον δίδασκαλε.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Χιόνης τοῦ Παρισσοῦ.

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.
— Παπὲ, ἔρωτά εἰς κύριος, ἔχεις κρύψῃ;
— Μάλιστα, κύριε, τώρα ψήνεται.
Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀνθοῦρον τοῦ Νηροῦλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ἰδέας ἐπέλλογγαι μέχρι 26 Ἰουλίου ὁ δ.)

359. Δεξίγραφος.
Τὸ πρῶτον μοῖ ἐπίρημα καὶ ποσοτὸς τὸ ἔλλο,
Κ' ἓνα ποῦλὶ τὸ ἐλον μοῖ δχι πολὺ μέγαλον.

360. Στοιχειόγραφος.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Ζωηρίας ἡ Μακρῆ.
Ἐν ἄλφα μ' ἀσπίσεως
καὶ κάπα μοῖ προσθέσεως,
νέωτατος ἔ ἐν Ἄδην
κατέρχουμι τρεχάσην.

361. Στοιχειόγραφος.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Ἀλκυονίδος τοῦ Ἀγροῦ.
Ἐν πλανήτου τὸ κεφάλι κι' ὁ λαίμαξ ἀποκοπῆ,
τετράποδον ἐγείρεται, ἐν ἀφελμοῦ σπη

362. Αἵνευμα.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Ἀχιλλεΐδος.
Ἄασπα, χωρὶς νὰ θέλῃς μίαν φράσιν ὁμοίεις,
καὶ πὼς κατὶ ὑποφρέεις
μονοσύλλαβα προφέρεας
Εἰς διάλεκτον οἰκίαν παντός ἔθνους καὶ φυλῆς.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Ἀνδροῦτου τοῦ Θελασσώμου.

363. Ἐρώτησις.
Κατὰ τὸ ὁμοιάζουσι τὰ ὄντα μὲ τὰ σιδηρου-
ρεῖα;

Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Κομμικοῦ Ἀριστοφάνους.

364. Πρόβλημα.
Ἀναχωρῆ καθ' ἑκάστην μία ἀμαρτιστοχία
ἐκ Νέας Ἰερουσαλὴμ εἰς Ἄγιον Φραγκίσκον καὶ
μία ἐξ Ἄγιου Φραγκίσκου εἰς Νέαν Ἰερουσαλὴμ.
Ἡ ἀκρίβεια τοῦ ταξιδίου εἶνε ἐπὶ ἀσπίσεως.
Ἐκαστὴ ἀμαρτιστοχία, πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ
τέμα τοῦ ταξιδίου τῆς, πᾶσα ἀμαρτιστοχίας
θὰ συναντήσῃ κατ' ἀντίθετον διαδουσαν διερ-
χομένης;

Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Κ. Ἀνδοσώλου.

365--369. Μαθητικὸν γράμμαμα.
Δι' ἀνταλλαγῆς ἓνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:
Ἄλυτος, λάθος, λόγος, τόλμη, τόμος.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Βλαδισλαύου τοῦ Μοναχοῦ.

370-372. Κακωγραμμένα ἐνδύματα πύλεων.

1. Ὁ συγγενὸς ἀποχωρισμὸς χαρὰν ποτε δὲν
φέρει.
2. Ἡ Θεσσαλία ὑπὸ Θεσσαλῶν οἰκεῖται.
3. Ὁ ἀνδρὸς ἐν πολέμῳ φανεῖς ἀνταμιβεταί
ἐν εἰρήνῃ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Ἡμιρίας τῆς Ἀνοήτου.

373-378. Μεταμορφώσεις.
1. Τὸ ἴον δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κρήνη.
2. Ὁ ἔπος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κόραξ.
3. Ἡ Ἰλις δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ψάρα.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Κόρης τῆς Ἀποσπερῆς Ἰδνί.
379. Ἀπλή ἀκουστικὴ.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματ' αὐτῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ· τὰ δὲ δεύτερα ἀν-
τιστρόφως ἀναγνωσκόμενα τὸ ὄνομα θυγατρὸς
βασιλέως τῆς Κρήτης.

1. Ὄνομα πτηνοῦ. 2. Ὄνομα ἀρχαίου μνη-
μείου. 3. Μέλος τοῦ σώματος. 4. Ζῶον τε-
τράποδον. 5. Τόπος ἀσφαλείας τῶν πλοίων. 6.
Φωνὴ ἀγρίων ζῴων. 7. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Κωλοσσῆς τῆς Ρόδου.
377. Φωνηεντολόγησον.

Κ—τε—πικν—κν—μ—φν.
Ἐπιστολὴ πρὸς τῆς Χιόνης τοῦ Παρισσοῦ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εἰκόνες. — Δραχμαὶ 19

— Πρέπει νὰ διαβάζουσι τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
— Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ δια-
ξάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουσι, τὰ μαθήματά των ;
— Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουσι δια-
κοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.

— Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουσι ;
— Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά,
ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα
νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.

— Καὶ ὑπάρχουσι εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
— Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον
ἐμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.

— Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
— Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Ἀη-
σμονεῖς, ἀδελφε, τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων » τὸ μονα-
δικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;

— Ὁ, καλὰ λές !
— Βέβαια ! τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί
δὲν περιέχουσι οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλήθος, μυθιστορή-
ματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότερα, διηγήματα ποικίλα,
δραματῖα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα,
μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐ-
ληπτα καὶ μετὰ χάριν γρυμμένα, βιογραφίαι μεγάλων ἀν-
δρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνί-
δια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιεργὸν μοῦ φαίνεται πῶς
ἕως τώρα δὲν τοὺς ἠγόρασας διὰ τὰ παιδιὰ σου.

— Ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους
τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνε-
ψάχια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο-
λία· σοὺ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμὴν,
ἂν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδο-
ποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφε-
ληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚῆ ΒΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας
τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων
μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχη-
ματίσασα πλήρως σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων
τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου,
προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν
καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον,
ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρ-
εχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος},
9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος} ;

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος} ; πωλοῦμενοι καὶ
χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε
σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκί-
μενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50
ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδῶς
ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμωθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες
νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσι.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »,
κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων
εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων
καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης
ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς
ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορή-
ματα, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς
αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι
τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ
Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν
γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ
Κόρη τοῦ Γεροθαμᾶ, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστέ-
ρτζε, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ
13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ
16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γω-
φτοπούλα, ἐν τῷ 19 καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφούλα μου,
πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω.
— Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος,
ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ
23^ω καὶ 24^ω.

Ἀναγνώσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφε-
ρόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους
ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσι εἰς τὴν τι-
μὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.
Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτυπον
δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ
εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγέλαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι-
ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δόρου

εἰς Ἀθήνας